

El Kronos Quartet va ser molt ben valorat en l'acte inaugural del Grec Festival de Barcelona 2019 ■ ALEJANDRO GARCIA / EFE

El Grec d'aquest any ha reduït el total d'espectacles; en canvi, ha augmentat la xifra global d'espectadors

Més per menys

Lluís Lloret
BARCELONA

Cesc Casadesús, director del Grec, ahir va comentar en una roda de premsa el balanç del Grec Festival de Barcelona. Ha tingut un total de 137.737 espectadors, 20.000 més que l'any passat, i paradoxalment s'ha reduït la quantitat d'espectacles, que ha estat de 92, dividits en 29 de teatre, 14 d'híbrids, 14 de dansa, 28 de música, cinc de circ i dos de cinema.

Una altra dada important que s'ha de tenir en compte és la mitjana d'ocupació, que ha estat del 74,68%. "El Grec Montjuïc, que és el que venem nosaltres, ha vorejat el 90% d'ocupació, però la Sala Puigserver del Teatre Lliure ha arribat al 97%, que és una barbaritat", va comentar Casadesús.

El festival estava repartit en Grec Montjuïc (espais situats a prop de la muntanya), Grec Ciutat (espais més enllà del Paral·lel) i Grec Paral·lel (activitats diferents). "El Grec Ciutat ha passat del 59% d'ocupació de l'any passat al 65%."

"Volíem un Grec lluminós", va confessar el director, i va assenyalar que ho han aconseguit. "El que busquem és provocar un

Algunes dades del Grec 2019

137.737

assistents ha tingut el festival, sumant el Grec Montjuïc, Grec Ciutat i Grec Paral·lel.

74,68%

Mitjana d'ocupació del total de 92 espectacles que s'han programat.

impacte emocional en els espectadors a través del talent, i si les xifres ens acompanyen, millor", i els han acompanyat prou. "Hi ha hagut tres espectacles amb les entrades exhaurides, i això és molt destacable: la Nit de Gòspel, *El pop d'una nit d'estiu* i el concert de Toquinho, Sílvia Pérez Cruz i Javier Colina", va detallar.

Motius de satisfacció

Casadesús també es va mostrar molt satisfet perquè "el talent de casa ha dialogat amb el talent internacional" i perquè "el Grec continua sent un impulsor de projectes, ja que al voltant de quinze obres tornaran durant la programació de la temporada teatral". I encara quedaven motius de felicitació. "Estem molt contents de la integració dels museus; la intervenció artística al MNAC fa molt festival, i també estem molt con-

tents del Grec Jove, sobre tot de la festa inicial, i hi volem seguir apostant."

L'inici del Grec d'aquest any ja va passar amb bona nota i potser va marcar la tendència, perquè l'espectacle de la nit inaugural, amb la formació de San Francisco Kronos Quartet, acompanyats de músics joves de l'Esmuc i de l'artista visual Alba G. Corral, va provocar una anèdota: "Tot de gent em va dir que aquest any estaven

"El que busquem és provocar un impacte emocional en els espectadors a través del talent"

molt enfadats amb l'espectacle inaugural perquè no en podien criticar res."

Per donar alguna mena d'explicació de l'augment de 20.000 espectadors, Casadesús va argumentar que "hi ha hagut tres espais nous —el Palau de la Música, el Museu Marítim i el Teatre Condal—, que han sumat 11.000 espectadors; més els 5.800 del MNAC, més l'augment de 3.000 del Grec, si fa no fa, sumen aquests 20.000".

L'eixamplament de la base social, la varietat dels assistents, s'ha notat, o això han pogut percebre els acomodadors del teatre Grec. "M'han explicat que aquest any hi ha hagut força gent que els demanava on era l'ascensor, el lavabo... Vaja, que es notava que no hi estaven familiaritzats." Per altra banda, el que sí que voldrien és que "hi hagués més confiança en la programació del Grec" i que el públic anés més a cegues a espectacles dels quals no sap gaire cosa.

Finalment, Cesc Casadesús va poder donar alguns detalls de com serà el Grec 2020. "Farem un viatge a Llatinoamèrica; volem que sigui un Grec més íntim i reflexiu, de proximitat, amb espais més petits". Potser un altre cop menys serà més. ■

Mirador

Jordi Bordes

Un creuer a la platea pel Pacífic

Acceptant ser políticament incorrecte, la programació d'aquest Grec Festival que ens havia de dur per les aigües del Pacífic (pel món anglosaxó, des de Melbourne a Nova York) ha estat com un viatge plaent (tot i que contamina el planeta). Evidentment, el safari ve molt marcat per les places on es vol viatjar. I segurament triant punts de la cartellera (de la ruta) més arriscades podrien donar un altre to a aquest àlbum de records del Grec 2019. Que ha furgat en la violència més o menys explícitament.

Ha estat un viatge amb garanties perquè moltes de les companyies convidades eren solvents. Hem tornat a veure un gran Ivo van Hove (de l'altura de *Tragèdies romanes*, ara en un dolorós *Tan poca vida*), la precisió dels Peeping Tom (*Kind* no és la seva millor obra, però cobreix expectatives) i el mèrit interpretatiu d'Isabelle Huppert en una plana trama de *Mary said what she said*). Rodrigo García, però, va deixar bastant descol·locats els seus fans a *Enciclopedia de fenómenos paranormales...* com també Roger Bernat amb *Flam*. D'Àustràlia ens quedem amb el circ espectacular (*Backbone*) i la necessitat de furgar en l'ànima fosca de Circa (*En masse*). I la dansa del Ballet BC a *Tres coreografies*, de precisió i brillantor. I Rafael Bonachela, que també va deixar un bon sabor de boca. Celebrar l'aventura de Kronos (no-

més veure com convivia la música amb els quartets de l'Esmuc ja valia el viatge), així com l'*Intersections* fet a cop de skype: un document que revela que les revolucions mai són definitives. I

Pot ser un viatge plaent tot i la violència incrustada?

l'empàtic *Campo minado*, amb soldats argentins i anglesos per relatar el conflicte de les Malvines. El *Framing time*, d'en Cesc Gelabert, connecta Catalunya amb el centre Baryshnikov de Nova York. Igual que la broma desmesurada de La Gleva (entre dues actrius de Mamzelles i el director de Mama Theater) trinxant el *Ricard III* en una *road-play*, tan passada de voltes com *Valenciana* (de Jordi Casanovas) o *Rostoll cremat* (la nova proposta de Toni Gomila). Revolucionat també és el *Jerusalem*, que sense arribar al deliri *rigolià* de fa uns anys, sembla que es perd part de la lletra d'aquesta peça monumental. O és que el text no es pot estirar més, potser. En canvi, ben punyent i directe ha estat *Nenes i nens*, que mereix més vida.

L'*Abans que es faci fosc* es revela com un treball emocional molt ben presentat però que potser li falta conflicte i li sobra tragèdia. El mèrit és que Miriam Iscla sap contenir l'emoció. Però, com a mare, se la celebrava més a *Red pontiac*, per exemple. Als camerinos de l'autoria catalana, *Un dia qualsevol*, de Les Antonietes, potser té un tall molt convencional però emociona com el *Casting Giulietta*, que tornarà al Lliure. Les de T de Teatre fan un conte fantàstic delirant a *Cançó per tornar a casa* que permet descobrir Mamen Duch en un paper més dramàtic de l'habitual. No falla l'humor cínic de Carme Pla, l'aura d'actriu desheretada d'Àgata Roca o l'esperança de Marta Pérez. Victoria Szpunberg construeix una reflexió contrastant personatges antagònics a *Amor mundi*. Mentre que el díptic d'Alicia Gorina psicoanalitzant el seu treball per un equip real i entregat de psicòlegs no té el punch de *Watching Peeping Tom*, lamentablement. *El cartógrafo* vol ser tan explícit en tantes profundes reflexions diverses que acaba perdent el mapa interpretatiu. En l'apartat aventurer (colar-se per la sala de màquines), cal celebrar el *Coda*, d'Atresbandes, i la intel·ligent construcció d'unes amenaces velades de l'Empordà a *Bruels*. Així com el món petit i honest de *Déjà vu* i el de *La ciudad* o la ràbia ben expressada a *Así bailan las putas*, *L'amansi(pa)ment de les fúries* que té una versió musical amb voluntat d'un públic més ampli a *Les feres de Shakespeare*. La galeria del mòbil està plena. Toca digerir-ho, fent salts (vivencial del castell inflable al MNAC) del jacuzzi a la sala de massatges.